

СВЪТУЛКА

правѣше китки. Ала какво е това? Той гледа и не вѣрва на очитѣ си. По ливадитѣ нѣма сега цвѣтя, а малки момченца и момиченца. Хванали се за ржчички, тѣ подскачатъ, играятъ, пѣятъ... Итко чува пѣсенята имъ, той вижда игритѣ имъ.

— Ахъ, колко е хубаво, — вика пакъ Итко и му се ще да спре и поиграе заедно съ тѣхъ. Вгледа се по-добре и съзрѣ едно високо момиче съ небесно-синя рокличка.

— Ружата, — извика радостенъ Итко.

Погледна по-нататъкъ и видѣ: нѣколко чернооки дундести момчета! съ червени ризки, съ черни като смола коси.

— Я, маковетѣ, — извика Итко. — Ахъ, какви мили момчета били тѣ! А колко немилостиви сме, като имъ пукаме червенитѣ листенца!

Съгледа Итко и едно русокосо момиченце съ синя ризка, съ бѣла шапка на глава, сжщински палячо.

— А, ето и синчеца!